

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Clàssica La Vanguardia - Catalán - 09/06/2019	3
El festival Espurnes Barroques s'acomiada amb un bon concert a la Seu de Manresa Regió 7 - 11/06/2019	4
Achúcarro, con todo su ser ABC Cataluña - 09/06/2019	5
Jordi Savall agafa la batuta a L'Auditori Ara - 09/06/2019	6
La música composta per dones, la música del 'pecat' Ara - 10/06/2019	7
L'Orfeó Manresà reconeix la feina de tres figures clau dels últims vint anys Regió 7 - 10/06/2019	8
Carrasco i Formiguera va dir que es podia ser catòlic i republicà El Punt Avui - 08/06/2019	9
Julián Orbón vuelve a estrenarse en España La Voz de Avilés-el Comercio - 10/06/2019	11
L'AGENDA La Vanguardia - Catalán - 10/06/2019	12
Manolo García omple de ritme el Teatre de la Passió de Cervera Segre Catala - 10/06/2019	13
El cas Palau embarranca al Suprem camí cap als 10 anys El Punt Avui - 11/06/2019	14

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

HERREWEGHE I BACH

Un dels grans noms de la música europea, Philippe Herreweghe, aterra a Barcelona, al Palau de la Música, amb el Collegium Vocale Gent que va fundar l'any 1970. Referent de la interpretació historicista i amb instruments d'època i sens dubte nom imprescindible en la interpretació de la música de Bach, justament dirigirà la *Missa en si menor*, una composició monumental, una síntesi de les creacions de Bach i tota una trobada espiritual.

PALAU DE LA MÚSICA. 12/VI

ENSALADES I MADRIGALS

Les ensalades són obres musicals en les quals els ingredients eren com més diversos millor. Els compositors se sentien lliures de les cotilles dels gèneres i cada ensalada narra una història en la qual es barregen de manera despreocupada elements sagrats i mundans. També idiomes, estils,

ritmes i harmonies. El Cor de Cambra del Palau i el conjunt musical La Caravaggia interpreten *Ensalades i madrigals del Renaixement català*. Ensalades de Pere Alberch Vila i Mateu Fletxa el Vell, i madrigals de Brudieu i de Mateu Fletxa el Jove, nebot de l'anterior, que permetran veure on les ensalades s'allunyen de la música seriosa i on s'hi acosten.

PALAU DE LA MÚSICA. 15/VI

UN COR DE 360 PERSONES

Després de tres mesos d'assajos, les 360 persones seleccionades per formar part del cor de *Canta amb l'OBC* presenten la seva feina en tres concerts en els quals interpretaran amb els músics de l'OBC dirigits per Miquel Ortega obres tan conegudes del repertori operístic i simfonic coral com el *Cor de la lluna* de *Turandot*, el *Cor de gitanos* d'*Il trovatore*, l'*O fortuna* de *Carmina burana* o fins i tot el *Coro de Románticos* de *Doña Francisquita*.

L'AUDITORI. DEL 14 AL 16/VI

► 11 Junio, 2019

El festival Espurnes Barroques s'acomiada amb un bon concert a la Seu de Manresa

► El festival Espurnes Barroques de música es va acabar diumenge al vespre a l'interior de la basílica de la Seu de Manresa amb la interpretació conjunta del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i el grup de cambra La Caravaggia. Dues formacions de gran nivell que van oferir un programa centrat en la figura de Mateu Fletxa el Vell, compositor que, com la resta dels que van integrar el repertori, va escriure la seva música més o menys quan Ignasi de Loiola va arribar a la capital bagenca, el 1522. Amb aquesta vetllada es va rubricar un certamen que, durant un mes, ha omplert la Catalunya central amb música barroca en espais de significació barroca de les comarques del Solsonès -el certamen va néixer l'any passat a iniciativa del municipi de Riner-, l'Anoia, el Bages i la Segarra. El darrer concert va aplegar nombrosos espectadors a la part posterior de la nau central del temple, ja que l'escenari es va situar en perpendicular als bancs. Durant el cap de setmana, es van fer sis activitats al Bages.

MIREIA ARSO

Clásica

*Achúcarro, con todo su ser**Música: Chopin, Debussy, Ravel.**Intérprete: Joaquín Achúcarro, piano. Fecha: 7 de junio. Lugar: Palau de la Música, Barcelona.*

P. GORGORI

En su libro *De la A a la Z de un pianista*, Alfred Brendel asevera: «La música de Chopin exige al pianista el esfuerzo de todo su ser». Brendel nació en 1931, un año antes que nuestro Joaquín Achúcarro, y ambos pertenecen a esa vieja escuela a la que tanto nos gusta recordar. A sus 87 años, Achúcarro sigue estando en una buena forma envidiable y el recital del pasado jueves en el Palau de la Música fue una excelente muestra de ello. En la primera parte dedicó sus esfuerzos a Chopin, pero fueron aún mayores las cumbres que escaló en la segunda, con Debussy y el monumental «Gaspard de la nuit» de Ravel.

Con Chopin, Achúcarro parece encontrarse como en casa. La música del genio polaco es una de las primeras cimas del virtuosismo del piano, pero la melancolía que destilan a la vez muchas de sus obras las acerca a la poesía más sublime. En manos de un octogenario como él, pues, los preludios y los nocturnos dejan a un lado la exhibición técnica para adquirir tintes de sabiduría. A veces con alguna pequeña imprecisión, cierto, pero la capacidad para emocionar incluso cuando los dedos no tienen la agilidad de antaño no deja de ser un ejercicio de virtuosismo.

Sin prisas, degustando cada nota y buscando cada matiz en el ataque y el fraseo, el músico demostró por qué se le considera uno de los grandes del piano. Tras varios nocturnos, un preludio y una fantasía, la *Barcarola* op. 60 sirvió de preámbulo a la contundente *Polonesa heroica*, op. 53. Una cima que puede hacer resoplar al más atlético de los pianistas, y que este veterano acomete con maestría y sin demasiados problemas: es un camino que, de tantas veces recorrido, le debe parecer llano por muy cuesta arriba que sea.

Pasado el descanso, la segunda parte siguió donde acabó la primera. «La plus que lente» y una selección de preludios de Debussy dieron paso a la mencionada obra de Ravel. Achúcarro, con su trayectoria, podría permitirse hacer programas menos arriesgados y no acometer un *tour de force* de estas dimensiones, por lo que ofrecer un recital así es doblemente loable. Por si fuera poco, se tomó la molestia de desgranar, micrófono en mano, algunas de las piezas, gesto que su público siempre agradece. Aplausos en pie y hasta cuatro propinas certificaron la buena salud de este pianista incombustible.

Jordi Savall agafa la batuta a L'Auditori

Arrenca la integral simfònica de Beethoven

Crítica

JAUME RADIGALES
BARCELONA

Beethoven: Simfonies núm. 1, 2, i 4
L'AUDITORI 7 DE JUNY

No és fàcil veure Jordi Savall amb una batuta a les mans, perquè el músic igualadí acostuma a dirigir assegut davant del primer faristol amb una viola de gamba o bé a la tarima de director però sense el peculiar objecte llarg i prim, herència dels grans bastons amb punta de ferro que al Barroc servien per marcar el compàs. Potser perquè la batuta es va imposar durant el Romanticisme, quan Beethoven va irrompre a la vida musical europea, Savall ha optat per agafar-la per dirigir la integral de les simfonies del músic de Bonn a L'Auditori i com a colofó del cicle Antiga, per bé que pugui semblar una paradoxa tractant-se d'un músic que marca la transició entre el Classicisme i el Romanticisme: Xa-

vier Cervantes recollia en aquestes mateixes pàgines les declaracions de Savall sobre el fet que la música antiga no existeix. En canvi, sí que es pot parlar de la recerca d'un so original entre els pentagrames que ens ha llegat la història de la música. I això inclou la figura de Beethoven, explorada les darreres dècades per directors especialistes en repertori anterior al segle XIX com ara Harnoncourt, Herreweghe i Gardiner, entre d'altres. El mateix Savall ja va abordar fa anys la tercera simfonia (*Eroica*), amb resultats que van satisfer a mitges.

El concert de divendres va ser d'alguna manera el tret de sortida a la maratón beethoveniana que ens espera de cara al 2020, per celebrar el 250è aniversari del naixement de l'autor de *Fidelio*. I, si John Eliot Gardiner dirigirà les nous simfonies al Palau de la Música amb els Solistes Barrocs Anglesos, Jordi Savall ho farà a L'Auditori amb Le Concert des Nations. I val a dir que, després de la primera vetllada, podem esperar nits molt felices de la mà del nostre músic viu més internacional.

Matisos
Savall aconsegueix un so equilibrat i treballat

Desimbolt
A la segona simfonia es va mostrar més distès i menys metronímic

Jordi Savall comença el repte de la integral simfònica de Beethoven, que interpretarà dividida en quatre programes al llarg de l'any. L'AUDITORI

Internacional és també el conjunt que dirigeix Jordi Savall, integrat per músics excel·lents, ben conjuntats i capitanejats pel gran Jakob Lehmann com a *concertino*. Savall fa bé de situar els primers violins davant dels segons, per ubicar al centre violes i violoncel·ls: la sonoritat resultant permet recuperar matisos que, amb interpretacions més *romàntiques* i lluny de l'historicisme que sempre busca Savall, resultarien gairebé imperceptibles. La gràcia, però, és trobar un so equilibrat, matisat i treballat; i a fe que Savall ho aconsegueix: els plans sonors permeten establir savis diàlegs entre seccions (sobretot

corda i fustes), els atacs són impecables i el treball sobre les articulacions de les frases és indiscutible.

El primer programa de la integral estava centrat en les tres obres més eminentment haydnianes de Beethoven, especialment la segona simfonia, amb el seu meravellós *largo*. Va ser aquí, sobretot, on Savall va mostrar-se més distès i menys dependent de la partitura, i on el seu gest va semblar més desimbolt i menys metronímic. El llistó ha quedat ben amunt, però queden encara sis simfonies, entre les quals hi ha pàgines ben compromeses. Ho seguirem amb atenció. ■

VALÈRIA GAILLARD
BARCELONA

“Et pots passar 40 anys anant a concerts i tocant un instrument i no sentir mai cap partitura d’una compositora”. A partir d’aquesta esgarifosa constatació, la historiadora britànica Anna Beer va començar a investigar quin havia sigut el paper de les dones en el món de la composició. Sorpresa: segons la *International Encyclopedia of Women Composers*, n’hi ha hagut 6.000 des de Càssia, al segle IX, de qui es conserva un himne a Maria Magdalena, fins a l’actualitat. Per recuperar un llegat totalment desconegut, la historiadora s’ha fixat a *Armonías y suaves cantos* (Acantilado) en vuit dones que abasten un període de 400 anys i la música de les quals, tot i que parcialment, es pot trobar i escoltar.

Ja sabem que en altres àmbits de la creació artística les dones també han patit una invisibilitat absoluta, com per exemple Mary Shelley en la literatura, una autora que va publicar amb el nom del seu marit *Frankenstein* al segle XIX, o bé la pintora expressionista alemanya Paula Modersohn-Becker, que va haver de lidiar per fer-se respectar en el París bohemi de principis del XX. “La diferència, pel que fa a les compositoras, és que per produir el seu art necessitaven un espai públic, actuar en sales de concert, i això les penalitzava encara més perquè anava en contra del principi de la compostura”. En aquest sentit, Beer explica que moltes compositoras no van anar més enllà dels àmbits privats o, si eren religioses, els eclesíastics. “Es creia que les dones, amb la seva veu, podien arrossar l’home al pecat. La sexualització era tan gran que en algunes èpoques feien passar proves de castedat a les joves cantants”, diu, fent referència a Francesca Caccini. Aquesta florentina del segle XVII va haver de demanar el consentiment patern per poder compondre una *barriera* – una dansa de batalla –, tal com li havia demanat Michelangelo Buonarroti, segons el qual la música de Caccini era “estupenda”, però això, avui dia, no ho podem saber perquè s’han conservat molt poques partitures seves. “Totes són compositoras reconegudes al seu temps, però després, de mica en mica, el seu llegat s’ha anat tapant, i això ha fet que cada generació de músiques manqués de referents”.

Espantats pel violí

Un dels aspectes més curiosos que analitza l’autora és com les compositoras han gaudit de més o menys llibertat segons l’instrument a què s’han dedicat. “A les famílies els espantava moltíssim que les seves filles estudiessin violí perquè es veia immoral i perillós per a una jove, i, no fa tant, el director Yehudi Menuhin deia que no li agradava veure violinistes dones tocant: deia que era com si fessin l’amor amb el seu propi cos”. En aquest sentit, un dels instru-

La música composta per dones, la música del ‘pecat’

Un volum recupera la vida de vuit compositoras que van desafiar el seu temps i en reivindica l’obra

- 01. Francesca Caccini.
- 02. Fanny Mendelssohn.
- 03. Clara Schumann.

WIKIPEDIA COMMONS

Recuperant el llegat d’autores catalanes

Seguint la tònica general, les compositoras catalanes també han patit la invisibilització. ¿Qui recorda el nom de M. Lluïsa Casagemas (1873-1942), la primera dona que va compondre una òpera en tot l’Estat, *Schiava e Regina*? ¿O bé la valenciana Matilde Salvador? La periodista Victòria Palma ha recollit en el volum *Femení i singulars* (Huygens, 2016) les vides de dotze dones, entre les quals hi ha les violoncel·listes Francesca Vidal i Aurora Bertrana i la cantant Lina Prokófiev.

ments més pudorosos era el piano, l’instrument que el pare de Clara Wieck (després Schumann) va esforçar-se de valent per ensenyar a la seva filla, una nena prodigi. “Sabem que Clara oferia interpretacions molt apassionades, però alhora amb prou feines es bellugava, només les mans, i havia de mantenir la boca sempre tancada”. Aquesta és una de les compositoras més conegudes pel triangle amorós amb Brahms. “Sembla que només interessés aquesta història, sense fonament, mentre que es passa per alt la seva música”.

Sigui com vulgui, Schumann és el prototip de compositora que, com tantes d’altres, van renunciar a la seva carrera per donar protagonisme a la del seu marit: Robert Schumann. El pitjor de tot és que ningú els hi demanava: ho feien per voluntat pròpia, pressionades per una societat que esperava d’elles discreció i modestia. “Va continuar fent gires però va deixar de compondre dos anys abans de la mort del seu marit; va ser ella que es va silenciar, però no crec que fos, com diuen, per ocupar-se de la casa i els nens”.

Camp per recórrer

Clara Schumann, però també Barbara Strozzi, cantant i compositora virtuosa veneciana del segle XVII; la cantant francesa Jacquet de La Guerre, intèrpret de la cort de Lluís XIV; la francesa Marianna Martines, que excusava el seu talent com-

Castedat

Hi havia instruments vetats a les dones, com el violí, i d’altres més ‘pudorosos’ com el piano

positiu dient que la seva obra era producte dels seus “dèbils poders”; la filla de Felix Mendelssohn, Fanny Hensel, una intèrpret prodigiosa que va quedar a l’ombra del seu germà; l’aristòcrata parisense Lili Boulanger, un nervi de composició, que clamava “Oblidem-me la vida sense compondre”, totes tenen una cosa en comú: “Van ser dones lluitadores que van treballar de valent”.

Si se li pregunta per la situació actual de les dones en la música, Beer treu unes estadístiques: als Estats Units només un 7% del repertori de la temporada d’orquestres pertany a dones. Una xifra que a Barcelona baixa fins a un trist 1,24%, segons un estudi de programació cultural fet per l’Ajuntament el 2016-17. “Crear, dirigir, és un acte de poder, i encara s’han de trencar moltes barres perquè les dones s’hi facin un lloc”. A Southbank, Londres, fan una programació exclusiva de compositoras, però “gratuïta perquè, com que no són conegudes, no hi aniria ningú”. La historiadora, que ja té al cap un segon volum, oferirà una conferència sobre compositoras al Palau de la Música el 17 d’octubre.

L'Orfeó Manresà reconeix la feina de tres figures clau dels últims vint anys

► L'Orfeonada va incloure ahir un homenatge a Lluís Piqué, Antoni Fernández i Lluís Arguijo

Crònica

Anna Hernández MANRESA

L'auditori del Conservatori Municipal de Música va acollir ahir l'Orfeó Manresà i l'Escola Coral en la 5a edició de l'Orfeonada. Un acte que va constar d'una mostra dels diversos grups de cantaires de l'entitat i durant el qual es va retre homenatge a tres figures que han tingut un paper rellevant en la història recent: Lluís Piqué com a president, Antoni Fernández en qualitat de vicepresident i Lluís Arguijo com a director.

Després d'una cançó introductòria de l'Orfeó dedicada al fundador Pere Garcia, el grup dels

més petits de l'Escola Coral van sortir a l'escenari per fer una cantata anomenada *I love you*, un viatge per diversos països i diferents cançons cantades en català, italià i fins i tot en eusquera. La bona coordinació i interpretació dels petits va acabar amb un lliurament de diplomes per a cadascun d'ells.

Seguidament va ser el torn dels mitjans, van fer una interpretació anomenada *El meu destí*, una cantata amb un missatge contundent: la possibilitat i la voluntat de canviar la dinàmica de destrucció del planeta. En aquesta actuació es van cantar cançons mítiques com *Em dones força* i *Hallelujah*. L'actuació va acabar amb una cançó del *Petit Príncep*, altre cop, amb un lliurament de diplomes per a cada estudiant.

Fernández, Arguijo i Piqué, d'esquerra a dreta, van veure reconeguda la seva aportació a l'entitat

Finalment, els veterans de l'Orfeó van interpretar *Per un tros del teu cos*, de Lluís Llach, i arranjada pel director Xavier Pagès.

Un cop finalitzades les actuacions, Jordi Torner, veterà de l'Orfeó, va presentar un reconeixement per a tres persones de gran importància de l'entitat. En primer lloc, Antoni Fernández, que va ser vicepresident del 1988 fins al 2018: entre llàgrimes d'emoció, va rebre el reconeixement de tot l'Orfeó, i es va destacar la seva ho-

nestedat i coherència.

En segon lloc, van fer pujar a l'escenari el director musical Lluís Arguijo, el qual, i segons Torner, «durant 19 anys es va deixar la pell perquè un Orfeó limitat pugui donar la talla amb actuacions de primera». Arguijo va manifestar la «relació apassionada» que té amb l'Orfeó i va agrair a Manresa per haver-lo acollit tan bé des del Palau de la Música Catalana.

L'últim reconeixement va ser per a Lluís Piqué, president du-

rant 21 anys, del 1997 al 2018, el qual es va mostrar molt agraït a totes les persones que van ajudar-lo a tirar endavant. «Els moments més importants de la vida no són les coses, sinó allò que vivim amb elles i, sobretot, amb qui les vivim», va dir Piqué.

L'acte es va cloure amb les paraules de la nova presidenta, Montserrat Corrons, i de l'alcalde de Manresa en funcions, Valentí Junyent, i es va regalar una batuta als tres guardonats.

8 Junio, 2019

RELIGIONS

Protagonistes RELIGIONS

Lluís Duran

“Carrasco i Formiguera va dir que es podia ser catòlic i republicà”

Mireia Rourera
GIRONA

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat ha volgut rescatar de l'oblit el polític republicà, catalanista i catòlic Manuel Carrasco i Formiguera, un dels fundadors d'Unió Democràtica de Catalunya. Fidel republicà, va ser afusellat pel règim de Franco el 1938, però abans havia estat perseguit pels anarquistes i comunistes pel fet de ser catòlic. La Lliga Espiritual considera que en un moment polític i social com el que estem vivint és adient recuperar la memòria d'aquest personatge cabdal en la història de Catalunya.

Per què la Lliga creu que avui cal recuperar la figura de Carrasco i Formiguera? Carrasco i Formiguera és especial i interessant perquè en una època en què als catòlics els costava ser republicans, en què l'Església estava una mica tancada en si mateixa i en què les estratègies independentistes oscil·laven, en algun cas, en una forma semblant al Sinn Féin irlandès, trenca tots els esquemes i ens diu que es pot ser catòlic i fervorosament republicà, que es pot ser catalanista i independentista aconseguint un entorn favorable, i que la Doctrina Social de l'Església es pot aplicar en la vida econòmica i social de les societats democràtiques, fent-ho, com recorda el pare Hilari Ràguer, no des d'un partit catòlic sinó des d'un partit de catòlics, i entenent que la pluralitat política dels catòlics no només és possible sinó que és necessària. Amb aquest missatge Carrasco i Unió Democràtica s'avançaven al que vint o trenta anys després vindria a Europa.

La conferència que ha fet aquesta set-

mana a l'Ateneu Barcelonès es titulava 'Els orígens del seu compromís: Carrasco i Formiguera i la Lliga Espiritual'. Carrasco arriba a la Lliga Espiritual en un moment molt especial, no només per a la història de Catalunya sinó per a la història mundial. El 1916 s'estava en plena Primera Guerra Mundial, començava a gestar-se la Revolució Russa, hi va haver la gran vaga general espanyola, l'assemblea de parlamentaris, la campanya per l'autonomia... Els dos anys que Carrasco i Formiguera va ser secretari de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat van ser un període decisiu de la història de Catalunya i la història universal.

La Lliga Espiritual va néixer sota l'aixopluc del bisbe Torras i Bages. Cal destacar una cosa: de les institucions sorgides del catalanisme històric, que al llarg dels temps ha estat severament reprimint i perseguit, a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat li correspon la medalla de bronze, un mèrit important. La d'or seria per a l'Orfeó Català i la de plata per al Centre Excursionista de Catalunya. La Lliga Espiritual neix sota la direcció i inspiració espiritual i patriòtica del bisbe Torras a partir de la visita espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. En un moment en què l'Estat espanyol vol incidir en la forma de creure dels catalans, la Lliga reivindica una Església propera, no una Església de les jerarquies, sinó una Església que parlés als seus creients amb la seva llengua...

Quan Carrasco va ser secretari de la Lliga es va fer càrrec d'esdeveniments importants com els actes de la mort del bisbe Torras i la divulgació del Congrés Litúrgic de Montserrat (1915), que havia donat molta importància a l'ús de la llengua vernacle en les celebracions.

Aquell congrés va ser molt important perquè cal tenir en compte que fins aleshores la llengua d'ús litúrgic era el llatí. La Lliga va introduir en els cants, en els salms, en determinades oracions, la llengua catalana; cosa que, per cert, va provocar un incident important amb el Bisbat de Barcelona. Però tan important com apropar-se al creient en una llengua que entengui, també era important dignificar la litúrgia i dignificar la vida parroquial. I a aquestes tres coses a casa nostra se'ls va donar un impuls important durant l'estada de Carrasco a la Lliga Espiritual.

També es va encarregar de la inauguració del Rosari Monumental... El Rosari Monumental són tots els misteris que hi ha camí de la cova, a Montserrat. Quan Carrasco era secretari de la Lliga la junta va culminar el conjunt. I va culminar-lo en un sentit al·legòric i simbòlic fonamental perquè li va correspondre fer el misteri de la Resurrecció de Jesucrist. En un text molt bonic de Prat de la Riba s'associa la idea de resurrecció de Jesucrist amb la idea de resurrecció de Catalunya, que no deixa de ser el mateix plantejament que l'Aberri Eguna del Partit Nacionalista Basc: amb Jesús ressusciten les pàtries. Aquest és el missatge de la Lliga Espiritual en la culminació del Rosari Monumental i l'últim misteri.

Amb l'ajuda d'alguns intel·lectuals, Carrasco va voler que la Lliga no es limités a ser una associació "pietosa", sinó que fos una entitat catòlica i catalanista. Alexandre Galí explica molt bé aquest canvi de paradigma: el d'una entitat dels anys deu del segle XX que es planteja passar de ser només una entitat pietosa (que resa el rosari, que assaja els cants, que té una missa setmanal, que recorda

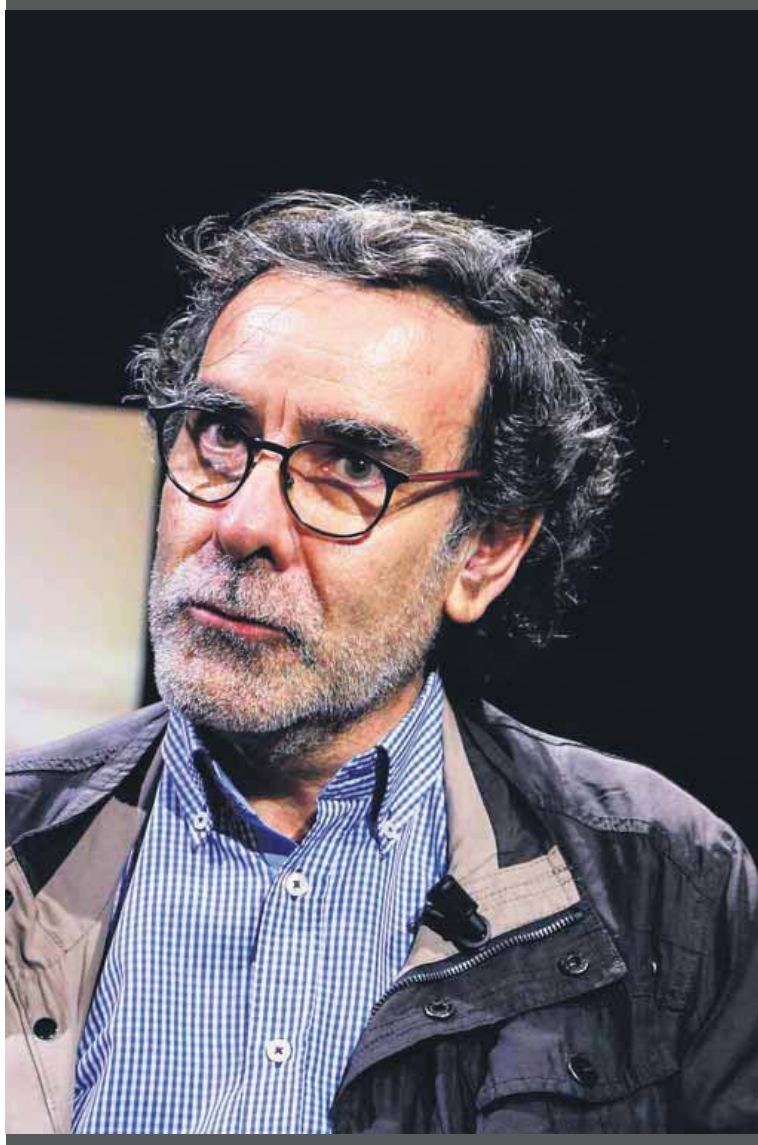

Lluís Duran està escrivint la biografia política de Carrasco i Formiguera
■ JOSEP MARIA PADRÓS

els morts de l'11 de setembre, que va a fer les visites rituals) a —sense deixar de ser pietosa— començar a dialogar com a catòlics i catalanistes amb la resta de la societat catalana. Aquest canvi, que ve a dir que els catòlics catalanistes tenen un missatge per al conjunt del país, es dona durant el període de la junta a la qual pertanyia Carrasco i és el que ell voldrà explicar a la societat a partir de l'any 1932.

Va topar amb l'oposició de l'Estat. Sempre. Ja l'any 1917 hi va haver un conflicte amb el bisbe Reig, que recorda molt el que passaria anys després amb el bisbe Marcelo González. Per dir-ho d'una manera: es va trobar un bisbe de Barcelona que anava a fer *carrera*, que volia dir tenir a l'Espanya d'Alfons XIII el beneplàcit de la monarquia i de les classes dominants. La Lliga, amb les demandes que li va fer en relació amb la llengua, hi va topar de front. Va ser un conflicte de creients cristians contra la jerarquia catòlica, cosa que, en aquella època, va ser molt ressenyable, molt important.

La Lliga Espiritual va fer una assemblea amb el títol 'L'afirmació cristiana i el

problema de Catalunya', i Carrasco va ser qui va llegir les conclusions. Aquí començaria la seva carrera política.

L'assemblea va coincidir amb la campanya per l'autonomia de Catalunya a la fi de la Primera Guerra Mundial. Des de Catalunya es va creure que amb la fi dels imperis centrals era el moment de recuperar poder polític després d'haver tingut l'experiència de la Mancomunitat. La Lliga Espiritual va creure que els catòlics tenien alguna cosa a dir en el futur del seu país i van fer l'assemblea. Es van reunir al matí a la Mercè, al costat de Capitanía, i a la tarda, a Santa Anna. A mi em sembla que moltes de les conclusions que va llegir Carrasco eren les seves pròpies idees. Una, que la pàtria dels catalans és Catalunya; una altra, que el cas de Catalunya s'havia de resoldre sota l'emparedat del dret, i la tercera, que Catalunya havia de ser una ciutat viva, lliure per desenvolupar-se com a societat moderna, industrial...

Donava molta importància al dia a dia... a l'escola en català, per exemple.
Sí. A l'assemblea també va reivindicar l'ensenyament en català i el dret de la

llengua catalana dins l'Església, i també la catalanització pública de la ciutat de Barcelona, cosa que després va impulsar sent ja regidor de l'Ajuntament, primer a les llistes de la Lliga Regionalista i, després, des de les files d'Acció Catalana.

Va estar a la Lliga Regionalista però la va anar deixant per monàrquica. No tenia un bon concepte dels Borbons.

Doncs no. Carrasco era un admirador de Prat de la Riba, però la Lliga de l'any 1920 no era la de l'any 1916 o 1917 (Prat de la Riba va morir l'any 1917). La Lliga Regionalista als anys vint tenia tot el poder polític a Catalunya, quadres de primer nivell, una editorial i un diari, però es debatia entre dos conceptes: construir Catalunya, per un cantó, i intervenir en la vida política espanyola, per un altre: construir Catalunya a partir de la Mancomunitat o participar en la política d'Espanya i intentar modernitzar la monarquia. Aquesta dialèctica va fracturar la Lliga i Carrasco se'n va allunyar perquè era dels partidaris de construir Catalunya i no donar suport a la continuïtat de la dinastia borbònica, que va ser pel que va optar la direcció del partit.

El catalanisme

Doctor en història contemporània, Lluís Duran està especialitzat en història del catalanisme. Ha estudiat l'organització juvenil Palestra (Organització Nacional de la Joventut Catalana 1930-1938) i l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana (APEC), fundada el 1898. És membre de la junta d'Òmnium Cultural, del consell de redacció de la 'Revista de Catalunya' i de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Ha publicat 'Breu història del catalanisme' i 'Història del catalanisme' (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), i ara està acabant la biografia política de Carrasco i Formiguera, del qual ha parlat aquesta setmana amb el monjo Hilari Raguer a l'Ateneu Barcelonès.

Detingut per Primo de Rivera, se li va fer un judici a la carta, justament per aplicar-li la màxima repressió política

Va ser detingut per Primo de Rivera, però ja havia estat detingut per la publicació 'L'Esteve', de la qual era l'ànima.
Sí, va anar empalmant processos... i -això ho hauria d'estudiar algun advocat!- s'intueix, en les circumstàncies de severa repressió a l'inici de la Dictadura de Primo de Rivera, que se li fa un judici a la carta, justament per aplicar-li la màxima repressió política i el màxim càstig possible, fins a l'extrem que ell, que té un delictes d'opinió, es passa més de la meitat de la pena en un correccional de Burgos, amb els presos amb penes més dures. Va ser un càstig a una persona que havia fet crítiques molt dures a la monarquia, a la Lliga Regionalista i a l'exèrcit. L'any 1921 ja va veure que les seves idees li podien costar car. El seu és un exemple heroic, perquè Carrasco, que havia estudiat als jesuïtes, estava predestinat a ser un bon diputat de la Lliga, un bon advocat de la Lliga, era un bon professional i tenia recursos..., però va optar, per fidelitat al país i a la lectura que feia de l'Evangeli, per una via que el va portar fins a la mort.

Mai va renegar del seu catolicisme.

Sí. La seva condició de creient era confiar més en l'Evangeli que en l'Església; no parlava ni de bisbes ni de cardenals, sinó dels drets dels creients i del potencial humanístic i transformador que té l'Evangeli. Eren criteris que fins 30 anys després, amb el Concili Vaticà II, no eren freqüents. Va ser un precursor d'aquella democràcia cristiana que a partir de l'any 1945 construeix, amb liberals i socialdemòcrates, l'Europa del benestar.

Franco el va afusellar el 1938 a Burgos. Com és que no es va poder aturar?

La República va tenir accions humanitàries però Franco no. Carrasco era molt incòmode per al règim perquè ell era un catòlic que, com el PNB, estava a l'altre bàndol. No se li va perdonar. No se li va perdonar a la lectura que contrari d'on el re-

Franco el va fer afusellar; era un personatge incòmode perquè era catòlic i estava, com el PNB, a l'altre bàndol

gim creia que s'havia d'estar i, a més, ell havia estat molt dur amb l'exèrcit i amb els falangistes, a qui va arribar a qualificar de micos. El comandament que comunicava les penes de mort a Franco, Martínez Fuset, ja havia participat en el seu procés l'any 1923.

També havia sigut dur amb la República Espanyola, a qui acusava d'haver-se volgut treure de sobre el problema català.

Ell entenia que el que garanteix la llibertat i la dignitat de les persones i les societats és la república. Però la seva república era la catalana. Ell, que havia conspirat amb republicans espanyols per enderrocar la monarquia els anys 1930-1931, va creure que d'aquesta camareria en sortiria un cosa diferent del que va ser. Deia que la monarquia borbònica havia creat Espanya i que desapareguda la monarquia el joc de cartes canviava. I no. L'any 1931 Catalunya va aprovar el seu estatut, que, a banda de tenir un sistema federal de finançament i bones competències reconeixia dues coses: una, que Catalunya era un estat i que aquest estat seria establert a partir del dret a l'autodeterminació dins de la República Espanyola. Aquest va ser el projecte que Carrasco va defensar el 10 de juny de l'any 1932 a les Constituents. Es va quedar sol defensant la voluntat del poble. Per això fins l'any 1936 ell va creure que l'Estatut era inconstitucional, perquè si s'havia establert aquest estatut a partir de demanar l'opinió del poble i aquesta opinió no havia estat respectada volia dir que no s'havien complert per part de la República Espanyola les mateixes normes que la República Espanyola havia establert.

És veritat que en ser afusellat va morir dient 'Visca Catalunya lliure'?

Va tenir temps d'encomanar-se a Jesucrist: "Jesús, Jesús, Jesús..." i dir "Visca Catalunya lliure!", i caure abatut per les bales. Amb dignitat.

Julián Orbón vuelve a estrenarse en España

La pianista avilesina Noelia Rodiles toca hoy en el Auditorio Nacional de Madrid la Partita Nº4 del compositor

■ S. G.

AVILÉS. Hace 28 años que el compositor avilesino Julián Orbón falleció, tras él dejó una gran herencia musical. Gracias a ella sus partituras siguen sonando. Será la pianista avilesina Noelia Rodiles quien traiga a España una de sus piezas, la Partita Nº4.

El estreno nacional se podrá escuchar hoy en el Auditorio Nacional de Madrid en su debut con la Orquesta de la Comunidad de Madrid (ORCAM) bajo la dirección de José Ramón Encinar. Aunque es la primera vez que se escuche en España, Rodiles ya la había interpretado anteriormente, el pasado 23 de mayo, con la Orquesta Filarmónica de Querétaro, en México, otro de los países de acogida del músico avilesino.

«Es una obra maravillosa, una obra para piano y orquesta estrenada que incomprensiblemente aún no se había tocado nunca en nuestro país. Me emociona ofrecer en España el estreno de una obra maestra desconocida de nuestro patrimonio musical. Estoy segura de que será un descubrimiento para el público. Y espero que pronto el público asturiano también tenga la oportunidad de escucharla», destacó la pianista.

La artista resalta el importante legado del compositor Julián Orbón que «es extremadamente rico

Noelia Rodiles, pianista. ■ LVA

e incluye joyas aún desconocidas como este concierto para piano y orquesta en un único movimiento, de gran dificultad para el intérprete».

Este concierto será uno de los más importantes de la agenda de Noelia Rodiles en esta temporada, que incluye su participación en varios conciertos de la programación del Centro Nacional de Difusión Musical (CNDM) con el estreno de una sonata del compositor Jesús Rueda escrita para ella, 'The butterfly effect'.

Noelia Rodiles continúa así con su carrera como pianista que la ha llevado a actuar en el Auditorio Nacional de Música, el Teatro Real, el Auditorio de Zaragoza, el Auditori de Barcelona, el Palau de la Música Catalana o la Fundación Juan March de Madrid, entre muchos otros.

L'AGENDA

Barcelona

HOMENATGE A PACO DE LUCÍA

El Barcelona Guitar Trio & Dance homenatja Paco de Lucía al Palau de la Música. El trio, format pels guitarristes Manuel González, Xavier Coll i Luis Robisco, combina amb una de les parelles de ball més importants del país, fusionant guitarra espanyola i flamenc.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
21 h. Des de 39 €

TAST A LA RAMBLA

Últim dia del Tast a la Rambla, en què aquesta artèria esdevé l'epicentre gastronòmic de Barcelona, amb la VI Setmana de Gastronomia de Barcelona. La Rambla es converteix en l'aparador de la millor gastronomia de la ciutat, amb una quarantena dels restaurants i pastisseries més importants de la ciutat. Sota la terrassa de l'Arts Santa Mònica hi ha una zona especial per a les famílies amb l'exposició *Som gent de profit*, per conscienciar els infants sobre el malbaratament alimentari. Organitzat per l'Associació d'Amics, Veïns i Comerciants de la Rambla, i l'Ajuntament de Barcelona.

RAMBLA DE SANTA MÒNICA
Tast a 4 € més activitats gratuïtes

Lleida

DOCSBARCELONA DEL MES: 'LOS REYES'

Bettina Perut i Iván Osnovikoff dirigeixen *Los Reyes*, documental de producció alemanya i xilena (2018): Los Reyes és l'skatepark més antic de Santiago de Xile. Però els veritables reis d'aquesta història són en Fútbol i la Chola, dos gossos que han convertit aquest espai obert ple de patinets i adolescents rebels en casa seva. Un microcosmos ben particular vist des del prisma d'una parella de gossos, que conviuen rodejats de tota mena de persones, animals i coses.

BIBLIOTECA PÚBLICA DE LLEIDA
RAMBLA D'ARAGÓ, 10
18.00 h. Gratuït

MÚSICA CONCERT

X.SANTESMASSES

El Gran Teatre de la Passió de Cervera va quedar petit per seguir el concert de Manolo García.

Manolo García omple de ritme el Teatre de la Passió de Cervera

Més de 1.500 persones s'entreguen en un concert més acústic

[CERVERA] El cantant Manolo García va aconseguir omplir el Gran Teatre de la Passió de Cervera amb 1.500 espectadors dissabte passat a la nit amb el concert de la seua primera gira en format acústic.

Manolo García va fer aixecar de les butaques el públic, molt entregat, que no va parar de cantar i ballar al ritme d'aquest cantant i compositor amb més de 40 anys de trajectòria, que va oferir un concert ple de llum i color.

A la seua gira *Acústico*, el que va ser cantant de Los Rápi-

dos, Los Burros i El Último de la Fila va deixar la parafernàlia elèctrica que l'ha acompanyat aquests últims anys i va apostar per revisar el seu repertori amb una altra sonoritat a través de les cordes de les guitarres espanyoles i acústiques.

Malgrat posar l'accent en el format acústic, el cantant i compositor de Barcelona va estar acompanyat sobre l'escenari amb tota la seua extensa banda: Ricardo Marín, Víctor Iniesta i Josete Ordóñez (guitarres espanyoles, acústiques i llaüt), Juan Carlos García

(piano, percussió i cors), Olvido Lanza (violí i violoncel), Charly Sardà (percussions) i Íñigo Goldaracena (contrabaix i acordió).

García oferirà més d'una trentena de concerts en la seua gira *Acústico*, que van començar a començaments d'abril i s'allargaran fins a finals de desembre. Cervera és l'únic municipi programat fins al moment de Lleida. La gira acabarà el proper 28 de desembre al Palau de la Música de Barcelona, l'endemà d'actuar al Liceu de la capital.

Nacional

P19

El cas Palau s'encalla al Tribunal Suprem

L'alt tribunal espanyol encara no ha fixat data per a la vista dels recursos

11 Junio, 2019

El cas Palau embarranca al Suprem camí cap als 10 anys

■ L'alt tribunal encara no ha fixat data per a la vista dels recursos ■ El judici del procés ha afectat l'agenda de la sala penal ■ Un Millet deteriorat espera la resolució des del seu domicili de l'Ametlla

Millet, amb Jordi i Gemma Montull i Daniel Osàcar, el dia que es va comunicar als dos primers l'ingrés a la presó preventiva pel cas Palau ■ JOSEP LOSADA / ARXIU

Jordi Panyella
BARCELONA

El cas de l'espoli del Palau de la Música i el finançament il·legal de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) ha trobat l'últim entrebanc en el darrer tràmit judicial abans que la sentència sigui ferma. A dos mesos que es compleixin els deu anys de l'escorcoll judicial que va destapar el cas i el consegüent escàndol econòmic i polític, el cas encara espera ser resolt pel Tribunal Suprem en el tràmit de revisió de la sentència

que va dictar fa gairebé un any i mig l'Audiència de Barcelona.

A hores d'ara encara no hi ha data fixada per a la vista d'apel·lació i fonts jurídiques atribueixen aquest últim retard a la incidència del llarg i complex judici contra els líders del procés sobiranista en l'agenda de la sala penal del Tribunal Suprem. El fet que el magistrat que té assignada la revisió del cas, Antonio del Moral, sigui un dels que formen el tribunal en el judici del procés ha fet endarrerir-ne l'apel·lació.

La sentència del cas va ser dictada el gener del 2018 per l'Audiència de Barcelona, que va imposar una condemna de 9 anys i mig al principal acusat, Fèlix Millet. El seu soci en el delictes, Jordi Montull, en va sortir amb una condemna de 7 anys i mig, mentre que a la filla d'aquest, Gemma Montull, se li va imposar una pena de 4 anys i mig.

A l'extresorer de CDC se'l va castigar amb 4,5 anys de presó, mentre que l'organització política que representava va ser condemnada a pagar 6,6 mil

lions d'euros. Aquesta és la quantitat que es considera provada que el partit es va emportar a través d'un entramat de finançament il·legal en què va participar l'empresa Ferrovial fent servir el Palau de tapadora.

Mentre la resolució del procediment judicial s'allarga per causes alienes als processats, Fèlix Millet continua vivint a la seva mansió de l'Ametlla del Vallès, acompanyat d'un fill i del personal que l'assisteix, perquè necessita ajuda per entrar i sortir del llit, entre altres ac-

cions rutinàries del dia a dia que, pel seu deteriorat estat de salut, no pot fer tot sol, com ara tota la qüestió d'higiene personal.

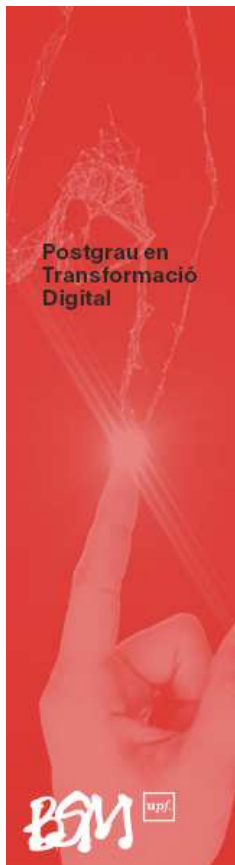
D'aquests quasi deu anys que ja han passat, Millet només ha passat 35 dies a la presó en dos períodes diferents. El primer va ser el 2010, quan la jutgesa que investigava el cas de l'hotel del Palau el va enviar, juntament amb Jordi Montull, a Brians 2, on va estar deu dies. Per aquest cas, Millet i Montull van ser condemnats en primera instància i absolts finalment pel Suprem, una ins-

tància judicial que sempre ha estat favorable a l'expresident del Palau en diversos problemes que ha tingut amb la justícia.

La segona entrada a la presó de Millet va tenir lloc després de la condemna del cas Palau i es va prolongar durant 25 dies, el temps que la família va trigar a reunir una fiança de 400.000 euros. La quantitat va ser avalada amb les propietats de dos familiars de Millet, un dels quals, la seva germana, va morir recentment.

No només l'empitjorament del seu estat de salut, sinó també la mort ha condicionat els últims temps de la vida de Fèlix Millet. La defunció de la germana, una de les poques persones amb qui l'expresident del Palau de la Música mantenia contacte, va tenir lloc quasi un any després de la sobtada desaparició de la dona de Millet, Marta Vallès. Aquestes dues morts han afectat l'ànim de Millet, que des de fa un any viu pràcticament sense moure's d'una butaca de la sala d'estar de casa seva, al costat de la qual té un caminador per poder-se desplaçar per la casa.

La seva mobilitat, que va quedar tocada per la fractura de maluc que es va fer en una caiguda domèstica quan precisament se celebrava el judici del cas de l'hotel del Palau a l'Audiència de Barcelona, va empitjorar fa un any amb una altra caiguda. Aleshores no se'l va operar pel seu precari estat de salut i rep la visita d'un fisioterapeuta que li fa rehabilitació. La seva salut també es veu afectada per greus problemes de visió a causa d'una malaltia que ja va tenir la seva mare i que li dificulta la visió frontal. ■

(<https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?>

oaparams=2_bannerid=1880_zoneid=56_cb=5cd5ca39a7_oadest=https%3A%2F%2Fwww.bsm.upf.edu%2Fca%2Fpostgrau-en-transformacio-digital-de-les-organitzacions%3Futm_source%3Dnuvol%26utm_medium%3Dbanner%26utm_campaign%3Dplan_de_medios_2019%26utm_content%3DDTRAND160x600).

[eBooks \(/ebooks/\)](#) [Notícies \(/castafiore/noticies/\)](#) [Crítica \(/castafiore/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/castafiore/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/castafiore/opinio/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#)
[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#) [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

Un piano brillant i fastuós al Palau

9.06.2019

Elsa Álvarez Forges (<https://www.nuvol.com/autor/elsa-alvarez-forges>).

[Barcelona](https://www.nuvol.com/lloc/barcelona) (<https://www.nuvol.com/lloc/barcelona>).

Comparteix a Twitter ([https://twitter.com/intent/tweet?text=Un piano brillant i fastuós al Palau%20%7C%20https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/](https://twitter.com/intent/tweet?text=Un+piano+brillant+i+fastuos+al+Palau%20%7C%20https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/)).

Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/&p\[images\]\[o\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2019%2F06%2Fnelson-goerner.png&p\[title\]=Un+piano+brillant+i+fastu%C3%B3s+al+Palau&p\[summary\]=La+temporada+de+Palau+100+piano+ens+ha+dut+el+concert+de+Nelson+Goerner](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p[url]=https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/&p[images][o]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2019%2F06%2Fnelson-goerner.png&p[title]=Un+piano+brillant+i+fastu%C3%B3s+al+Palau&p[summary]=La+temporada+de+Palau+100+piano+ens+ha+dut+el+concert+de+Nelson+Goerner)).

[o]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2019%2F06%2Fnelson-goerner.png&p[title]=Un+piano+brillant+i+fastu%C3%B3s+al+Palau&p[summary]=La+temporada+de+Palau+100+piano+ens+ha+dut+el+concert+de+Nelson+Goerner).

La temporada de **Palau 100** piano ens ha dut el concert de **Nelson Goerner**, un pianista que no és dels que més es prodiguen, però que ens va deixar del tot embadalits amb les seves interpretacions de **Clementi, Beethoven i Chopin**. Goerner, un home d'aspecte senzill, va tocar amb una nitidesa i una pulcritud extremes i va transmetre una visió lluminosa de les obres dels tres compositors, des del classicisme acadèmic de Clementi fins al romanticisme delicat de Chopin.

(<https://www.nuvol.com/autor/elsa-alvarez-forges>).

Elsa Álvarez Forges
(<https://www.nuol.com/autor/elsa-alvarez-forges>).

200 articles publicats

<http://blocs.mesvilaweb.cat/stendhal>
(<http://blocs.mesvilaweb.cat/stendhal>)
<https://www.facebook.com/elsa.a.forges>
(<https://www.facebook.com/elsa.a.forges>)
[@elsaaforges](https://www.facebook.com/elsa.a.forges)
(<http://www.twitter.com/elsaaforges>).

+ Altres articles d'aquest autor

[El privilegi d'haver vist Yo-Yo Ma](https://www.nuvol.com/noticies/el-privilegi-dhaver-vist-yo-yo-ma/)
(<https://www.nuvol.com/noticies/el-privilegi-dhaver-vist-yo-yo-ma/>).

[Barroc aquàtic fastuós al Palau](https://www.nuvol.com/noticies/barroc-aquatic-fastuos-al-palau/)
(<https://www.nuvol.com/noticies/barroc-aquatic-fastuos-al-palau/>).

[La batuta de ferro de Temirkànov](https://www.nuvol.com/noticies/la-batuta-de-ferro-de-temirkanov/)
(<https://www.nuvol.com/noticies/la-batuta-de-ferro-de-temirkanov/>).

[Alexei Volodin, el pianista total](https://www.nuvol.com/noticies/alexei-volodin-el-pianista-total/)
(<https://www.nuvol.com/noticies/alexei-volodin-el-pianista-total/>).

[La Sèmele que conquereix l'Olimp](https://www.nuvol.com/noticies/la-semele-que-conquereix-l'Olimp/)
(<https://www.nuvol.com/noticies/la-semele-que-conquereix-l'Olimp/>).

Nelson Goerner

Muzio Clementi és un compositor que els estudiants de piano coneixen bé, ja que en la posteritat va agafar més fama com a pedagog que com a compositor. Però sentint la seva *Sonata* op. 25 núm. 5, queda clar que és injust menystenir-lo com a compositor. Clementi va viure gairebé els mateixos vuitanta anys de Goethe, cosa que li va permetre crear en dos períodes diferents com el Classicisme i el Romanticisme, igual que Beethoven. La sonata que va tocar Nelson Goerner data de 1790 i és d'un estil híbrid, però en qualsevol cas, d'una bellesa cristal·lina i apol·línica que Goerner va saber transmetre d'allò més bé.

El pianista argentí va trobar l'equilibri perfecte entre una execució neta, pulcra i mesurada, i la llibertat romàntica. Les notes quedaven molt ben definides i l'articulació de cada frase estava marcada per la delicadesa i la finor. Cal destacar especialment l'execució nítida d'unes terceres ràpides en el *Presto*, que eren una demostració més de l'excel·lència interpretativa de Goerner.

Clementi, però, no pot fer altra cosa que empal·lidir al costat de Beethoven, el gegant que va transformar la música i li va donar un grau de llibertat formal que mai abans no s'havia conegut. Goerner va seguir fent gala d'una execució clara i precisa de les notes, però va afegir-hi la passió que requereix la sonata *Appassionata* i va tocar un Beethoven lluminós i diàfan, amb unes lleus errades en els passatges més ràpids que donaven encara més vivacitat a l'obra. El Beethoven de Goerner va ser impactant, energètic i demolidor. Amb un domini tècnic fora de sèrie, va impregnar la sonata de passió i de l'ansia de llibertat tan característica de Beethoven.

A la segona part venia el Romanticisme de Chopin, el compositor de l'elegància per antonomàsia. A Goerner la seva pulcritud extrema li va jugar una petita mala passada, i és que la música de Chopin té aquell efecte núvol en què el ritme es difumina una mica i no és possible fer una lectura estricta de la partitura. Goerner, igualment com havia fet en

(<https://vienaedicions.com/node/129>).

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1948_zoneid=54_cb=ei_internacional-dels-arxius%3Futm_source%3DDEL%2520N%C3%BAVOL%25202018-2019%2Fopera%2Ftosca).

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1951_zoneid=55_cb=9c2018-2019%2Fopera%2Ftosca).

+ Llegits

- 1 **FAQS. La filosofia política de Laura Borràs** (<https://www.nuvol.com/noticies/faqs-la-filosofia-politica-de-laura-borras/>).
- 2 **Els deu errors més freqüents en català** (<https://www.nuvol.com/noticies/deu-errors-freqüents-en-català/>).
- 3 **Fer filosofia en llengua de signes catalana** (<https://www.nuvol.com/noticies/fer-filosofia-en-llengua-de-signes-catalana/>).
- 4 **'Minut felicitat' i la conquesta d'Instagram** (<https://www.nuvol.com/noticies/minut-felicitat-i-la-conquesta-dinstagram/>).
- 5 **Joan Francesc Cánovas: "Ara ja no comprem coses, comprem relats"** (<https://www.nuvol.com/noticies/joan-francesc-canovas-hem-passat-duna-societat-centrada-en-el-treball-a-una-de-centrada-en-loci/>).
- 6 **Passi, passi, senyor Florentino, que veurà el piset** (<https://www.nuvol.com/opinio/passi-passi-senyor-florentino-que-veura-el-piset/>).
- 7 **Les esquerres seran rendistes o no seran** (<https://www.nuvol.com/noticies/les-esquerres-seran-rendistes-o-no-seran/>).

Clementi i en Beethoven, va tocar els dos nocturns del programa amb una netedat i una racionalitat massa precises. Chopin demana més subjectivitat, més llibertat interpretativa, unes frases que queden suspeses en l'aire. La interpretació de Nelson Goerner va ser massa nítida, massa transparent. El seu Chopin va ser bonic, però no prou inspirador. La *Sonata núm. 3*, op. 58, va ser més reeixida que els dos nocturns, especialment els moviments ràpids, en què Goerner va demostrar novament una tècnica fabulosa i un so brillant, però en el *Largo* és on li va faltar volada, aquell estat de suspensió de les frases melangioses de Chopin.

Però Goerner va tornar a enlluernar amb una propina de focs artificials com una versió per a piano d'*El Danubi blau* que era un pur exercici de virtuosisme i de pirotècnia. Sens dubte, Nelson Goerner s'ha de considerar un dels millors pianistes de l'actualitat per la seva lluminositat i la seva capacitat expressiva.

Etiquetes:

Nelson Goerne (<https://www.nuvol.com/tag/nelson-goerne/>) Palau 100 Piano (<https://www.nuvol.com/tag/palau-100-piano/>)
 Comparteix a Twitter ([https://twitter.com/intent/tweet?text=Un piano brillant i fastuós al Palau%20%7C%20https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/](https://twitter.com/intent/tweet?text=Un+piano+brillant+i+fastuós+al+Palau%20%7C%20https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/)).
 Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/&p\[images\]\[0\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2019%2F06%2Fnelson-goerner.png&p\[title\]=Un+piano+brillant+i+fastu%C3%B3s+al+Palau&p\[summary\]=La+temporada+de+Palau+100+pian](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p[url]=https://www.nuvol.com/opinio/un-piano-brillant-i-fastuos-al-palau/&p[images][0]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2019%2F06%2Fnelson-goerner.png&p[title]=Un+piano+brillant+i+fastu%C3%B3s+al+Palau&p[summary]=La+temporada+de+Palau+100+pian)

Subscriu-te a la Newsletter

Fes-te subscriptor i gaudiràs de molts avantatges

LLIBRES · SORTEJOS · TEATRE · CURSOS

(/fes-te-subscriptor-de-nuvol/)

Articles Destacats

(<https://www.nuvol.com/noticies/i-els-gossos-que-han-fet-per-lart/>).

I els gossos, què han fet per l'art? (<https://www.nuvol.com/noticies/i-els-gossos-que-han-fet-per-lart/>).

(<https://www.nuvol.com/opinio/cantem-i-ballem/>).

Cantem i ballem! (<https://www.nuvol.com/opinio/cantem-i-ballem/>).

- 8 [Xavier Cortès: "Ser llibreter és una manera de veure el món"](https://www.nuvol.com/entrevistes/xavier-cortes-ser-llibreter-es-una-manera-de-veure-el-mon/) (<https://www.nuvol.com/entrevistes/xavier-cortes-ser-llibreter-es-una-manera-de-veure-el-mon/>).
- 9 [Manuel Moyano: el poder dels \(i en els\) microcontes](https://www.nuvol.com/critica/manuel-moyano-el-poder-dels-i-en-els-microcontes/) (<https://www.nuvol.com/critica/manuel-moyano-el-poder-dels-i-en-els-microcontes/>).
- 10 [On són les dones artistes?](https://www.nuvol.com/noticies/on-son-les-dones-artistes/) (<https://www.nuvol.com/noticies/on-son-les-dones-artistes/>).

Rent a Scooter
<http://www.via-vespa.com>

(/www.via-

Núvol, digital de cultura
 31 687 M'agrada

M'ha agradat

Registra't

A tu i a 26 amics més us agrada

Núvol, digital de cultura
 hace aproximadamente una hora

Diumenge 16 de juny un grup d'estudiants i professors del departament de Música Antiga de l'**Esmuc Antiga** ofereixen un concert que gira al voltant dels relleus que Frederic Marès va dedicar a les visites de Carles V a Barcelona. Serà al **Museu Frederic Marès**

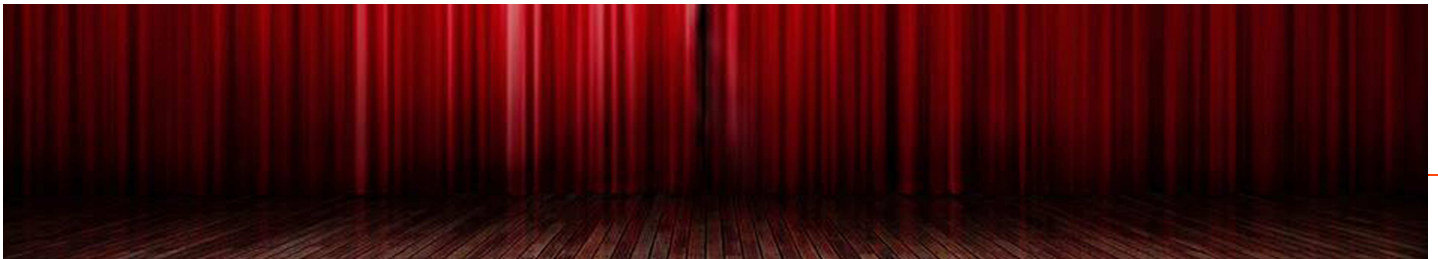

Concert

Quartet Casals & Alban Gerhardt

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1955_zoneid=127_cb=7_casals-alban-gerhardt_599626).

- [Circo](#)
- [Críticas](#)
- [En gira](#)
- [Entrevistas](#)
- [Internacional](#)
- [Música](#)
- [Nacional](#)
- [Ópera](#)

08.06.2019 [Críticas](#) [América, crisol de culturas y de orquestas](#)

Banda
Municipal de
Barcelona

Aunque habitualmente toca en el [Auditori Nacional de Catalunya](#) y ya hace algunas semanas que terminó su temporada regular, la [Banda Municipal de Barcelona](#) ha ofrecido un concierto extraordinario en el **Palau de la Música**. Su objetivo: **Hacer las Américas**.

A finales del siglo XIX, **John Philip Sousa** fue, discutiblemente, el primer compositor que creó un sonido orquestal puramente estadounidense: pero sus conocidas marchas patrióticas, como “The Stars and Stripes Forever” o “Liberty Bell”, compuestas para banda militar, o sus operetas, como la archiconocida “El Capitán”, no eran exactamente lo que se considera música de concierto. La verdadera música orquestal norteamericana nació no del patriotismo identitario sino de la aceptación de que esa identidad estaba construida a partir de una gran variedad de acentos e influencias internacionales.

Bajo la dirección de **José Rafael Pascual-Vilaplana**, el programa elegido por la **Banda Municipal** para este concierto extraordinario abrió con dos obras de **George Gershwin**: en primer lugar, su gran poema sinfónico “Un americano en París” (1928), adaptado para banda por **Franco Cesarini**. Una obra que intenta musicalizar la visita imaginaria de un turista a la Ciudad Luz, con una primera parte en el estilo de Debussy en la que van entrando posteriormente los elementos de jazz y, sobre todo, de blues característicos de Gershwin. Destacó particularmente la trompeta solista de **Patricio Soler**, y la dirección entregada de **Pascual-Vilaplana**.

Sin embargo, es una obra compleja para abrir un concierto, algo que se notó sobre todo al principio de la interpretación: quizás hubiera resultado mejor mantener el orden inicialmente previsto, en lugar del cronológico, e inaugurar la velada con la “Obertura Cubana” (1932), del mismo autor. En esta segunda obra del programa, **Gershwin** utilizó (tras unas vacaciones en Cuba) la típica percusión y ritmos caribeños para construir una pieza que abre y cierra recordando a “El Manisero” (1927) de **Moisés Simons**, pero que tiene en su parte central curiosas influencias españolas, parientes creíbles de **Granados** o **De Falla**, o de lo que escribiría una década después **Xavier Montsalvatge** en sus “Cinco canciones negras”. La elección perfecta para cerrar la primera mitad del concierto defendiendo la herencia internacional de la música orquestal americana.

La segunda parte abrió con una pieza de **Aaron Copland**, “El Salón México” (1936), con el que el compositor, de formación europea, intentaba absorber el folclore musical. Se trata de un **Copland** descriptivo, que se aleja de otras composiciones en las que prima el paisaje, pero que sigue manteniendo ese particular sonido suyo (incluso destilado para banda por **Mark Hindsley**) que evoca la frontera y que tanto influyó en la música de cine en las décadas posteriores. Las sordinas sacaron los mejores momentos de la sección de metales de la BMB, lo que resulta ideal para una composición que reivindicaba en su origen los bailes populares.

Para acabar, **Bernstein**. **Leonard Bernstein**. Un nombre que va mucho más allá de **West Side Story**, e imprescindible para entender la popularización de la música de concierto en Estados Unidos. La Banda ofreció una brillante suite de su ópera **Candide**, con cinco secciones dedicadas a los temas “The best of all possible worlds”, “Westphalia chorale and battle scene”, el “Auto-da-fé” y las famosas “Glitter and be gay” (divertidísima incluso sin letra, y que sirvió como bis del concierto), y ese inspirador “Make our garden grow”... tan inspirador que probablemente inspiró a John Williams su tema de “Luke y Leia”.

El final, un divertimento, una humorada muy bien construida que escribió en 1977 el maestro **Bernstein** para homenajear al maestro **Rostropovich** (alias **Slava**), que se estrenaba como director de la **National Symphonic Orchestra**: “Slava! A Political Overture”. A partir de una perfecta instrumentación de Clare Grundman (pero sin los fragmentos de discursos políticos de la presentación original), la Banda desarrolló una pieza que es la fusión definitiva de todo lo que se había presentado: la combinación entre la música de concierto seria, la política norteamericana, las fanfarrias, el jazz, e incluso la comedia de la flauta de émbolo y los bloques de madera.

América, crisol de culturas y a la vez, mucho más allá.

Crítica realizada por [Marcos Muñoz](#)

TAGS: [Aaron Copland](#), [An American in Paris](#), [Banda Municipal de Barcelona](#), [Barcelona](#), [BMB](#), [Candide](#), [Concierto](#), [Crítica](#), [Franco Cesarini](#), [George Gershwin](#), [José Rafael Pascual-Vilaplana](#), [Leonard Bernstein](#), [Mark Hindsley](#), [Palau de la Música Catalana](#), [Slava](#)
[VOLVER](#)

CONCURSO

En_platea by [[Website Design](#) - Alba Durana | Website Development - Eric Marsà] © En platea 2013

Estreno absoluto de la obra «Stanza II» de Josep Maria Guix

06/06/2019

El día 8 de junio del 2019 a las 18,30 horas en Barcelona. Stanza es un encargo de la Fundación SGAE y la AEOS

El día **8 de junio** del 2019 a las 18,30 horas en el **Palau de la Música Catalana** en Barcelona, en el marco del evento titulado «*La Séptima de Beethoven*», la Orquesta Sinfónica del Vallés dirigida por Nuno Coelho interpretará obras de Beethoven, Dvořák y el estreno absoluto de la obra **Stanza II** de Josep Maria Guix, compositor residente del Palau esta temporada.

La obra de Josep Maria Guix **Stanza** está dividida en tres partes, de las cuales la

segunda y la tercera, son las que se podrán escuchar en esta ocasión, ambas están pensadas para interpretarse seguidas sin pausa y están inspiradas en dos poemas de Toni Clapés, "*In nuce*" y "*Tagrera*", en que el efecto de la oscuridad y de la luz en un espacio cerrado es evocado a través de los versos. Los movimientos que escucharemos en este concierto se relacionan directamente con la naturaleza por medio del paisaje nocturno después de la lluvia. Después de la noche vuelve la luz en forma de danza, que Guix describe como un "*torbellino de colores, y destellos de rápidas figuraciones que perforan el espacio musical*".

La primera parte de la obra: **Stanza I** fue estrenada en febrero del 2019 en Tarrasa, y en Barcelona, en el Palau de la Música Catalana, en el marco del evento «*El piano de Rachmaninov*», con la Orquesta Sinfónica del Vallès dirigida por Lucas Martín.

En esta ocasión el programa es:

Josep Maria Guix: Stanza II

Antonín Dvořák: *Concierto para violín*, en La menor, op. 53

Ludwig van Beethoven: Sinfonía número 7, en La Mayor, op. 92

Sobre la obra el compositor nos ha comentado:

"La obra entera se titula STANZA, a principios de año se interpretó el primer movimiento, ahora sonará el segundo y el tercero. Concebí la obra en dos secciones: una parte inicial basada en la Venecia descrita por Joseph Brodsky (primer movimiento a manera de preludio) y una segunda parte a partir de cuatro poemas de Toni Clapés (el segundo movimiento como nocturno, y el tercero con carácter de danza). La obra se refiere a un espacio concreto, a una habitación con sus características, sus dimensiones, su decoración, historia, etc., lo que determina nuestra percepción. Por otro lado, su significado se relaciona con la poesía, con cada una de las estrofas o párrafos del texto. En la partitura aparecen los textos. La idea de la obra también es una referencia a un espacio (cerrado o no, como una habitación) y a una forma poética típicamente italiana, de ahí el título ambiguo Stanza"

Más información en la web del **Palau**

La fotografía de Josep Maria es de **May Zircus**

Más información en la web del compositor **Josep Maria Guix**

Más información en el perfil del compositor en nuestra web **ECH-Josep Maria Guix**